

WILLY

SZOMORY DEZSŐ

magyar író, drámaíró

Pest, 1869. június 2. – Budapest, 1944. november 30.

Magányos tagja volt a Nyugat nagy író-nemzedékének. Fiatalkorában hadbavonulása elől Párizsba utazott 1890-ben. Majd két évtizeden keresztül Párizsban, később Londonban élt önkéntes emigrációban, mígnem az ellene szóló elfogatóparancs érvényét veszítette, amely a hadkötelezettségének elmulasztásáért járt. Pályája kezdetén konzervatív, arisztokratikus póz jellemezte műveit. A feudális erővel, hagyományokkal szemben álló polgárság hangját szólaltatta meg társadalmi problémákat feszegető írásaiban. Az I. világháború borzalmi, majd az ellenforradalmi viszonyok hatására valamivel élesebbé vált kritikája, olykor gúnyosan ábrázolta a vidéki és a fővárosi polgárság életét. Tehetséggel művelte a novellát, de leginkább drámáival aratott sikert. 1920-tól fogva a Vígszínház házi szerzőjének számított. Jelentősek történelmi királydrámái, mint: Mária-Antónia, a II. József Császár, II. Lajos király, vagy a Nagyasszony. Kortárs színházlátogatói körében ismert színműveihez tartozik az Incidens az Ingeborg-hangversenyen, a Hermelin, a Györgyike drága gyermek, és a Takáts Alice. Egy Pozsonyi úti védett házban halt éhen a saját lakásában, a külvilágtól elzártnan, megbújva, 1944. november 30-án.

Forrás: Petőfi Irodalmi Múzeum

Forrás: Magyar Nemzeti Múzeum fényképtár

Kiállításunk célja megmutatni, hogy a magyar társadalom milyen veszteségeket szenvedett közismert és tiszteletre méltó teljesítményt nyújtó állampolgárai elpusztítása, illetve elűldözése következtében, akiket vallásuk, származásuk vagy politikai nézeteik miatt taszított ki a nemzet. A zsidótörvények, a német megszállás, a nyilas rémuralom után, a deportálások során a halálmétekben és a haláltáborokban, valamint a munkaszolgálatban ígéretes tehetségek veszítették életüket. A kényszerű emigráció is számos pályát tört ketté. Mindez közös vesztségünk, pótolhatatlan hiányunk marad.

IRODALOM